

Szerző

Cím *Mért nem akarnak adni szubvenciót*

[Feld Zsigmondnak]

Hely

Budapesti Színház

Idő

" 1912"

Forrás:

Pesti Hírlap

Személy

Bp.
(Hely)

1912. IX. 22

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Helyszám

(Mért nem akarnak adni szubvenciót?)
Azok, akik husz és néhány esztendő óta olvas-
sák a budapesti napilapokat, igen jól tudják,
hogy Feld Zsigmond, aki német színházdirek-
torból vedlett át magyar színházgáztóvá, egyik
ambicióját abban találta, hogy a fővárostól szub-
venciót kérjen. És miután ez volt egyik passzió-
ja, hát kért is, föl nem sorolható időközökben,
kitartó buzgalommal. Ami a főváros hatóságát
illeti, annak az öreg Feld mindig kedvence gyer-
meke volt s abban az évben, amelyben az igaz-
gató elfelejtett szubvenciót kérni, talán rosszul
is érezte magát. A kisebb-nagyobb bankókat
Zsigmond mindig vidáman söpörte be s ilyen na-
gyobb szubvenció alapján építette újra a szin-
házát, amelynek azonban sehogy sem akart jól
menni a dolga, noha az igazgatóban is, meg a
társulatában is meg volt a komoly törekvés. Mi-
kor azután a Kirchfeldi pap általában dícsért
személyesítője azt látta, hogy a nagyérdemű kö-
zönség nem igen törí magát a jegyek után, ar-
ra gondolt, hogy jó volna nagyobb reklámot
csapni a színházának. És bizonyára ugy számi-
tott, hogy ha a színházak iránt érdeklődök azt
olvassák a lapokból, hogy kitünő darabokat jó
előadásban, nagy érdeklődés mellett adat elő,
hát a jegyek vétele is lendületet vesz. Az öreg-
nek persze sok jó embere van az újságírók kö-
zött és így megesett, hogy a lapok egy részében
egyszerre olyan színházi reklámok jelentek
meg, amelyek arról szóltak, hogy a városligeti

színház minden más színháznál jobban érdekli
a közönséget. Azt lehetett olvasni egyik-másik
lapban, hogy a színházlátogatók már a reggeli
órákban megszállják a pénztárhelyiséget és du-
lakodnak azokért a jegyekért is, amelyeket elő-
vételben az elővételi díj lefizetése mellett lehet
venni. Azt is megirták, hogy az este jelentke-
zők már nem juthattak be a tágas színházba és
így csalódva kellett távoznok, miközben tisztán
hallották, hogy azok a szerencsés halandók, a
kik már bent voltak, mily vadul tapsoltak a sze-
replőknek, kétségtelenül gyönyörűségekben úsz-
va, hogy az előadást végig nézhetik. Am ha az
öreg igazgató kijárta is, hogy efajta színházi hí-
rek legyenek olvashatók, a fizető közönség még
sem tódult valami nagyon. Ily körülmények kö-
zött, mikor a hitelezők megint szorongatni
kezdtek, újra leült az íróasztala mellé és a ke-
gyes fővárosi tanácshoz folyamodványt irt, a
melylyel talán huszonötödik szubvenció-kérésé-
nek jubileumához jutott el. Ebben a kérvényben
persze elsírta, hogy rosszul megy a dolga és
hogy szubvenció hiányában a katasztrófa fog
zörgetni az ajtaján. A tanács, mint mindig, ez-
uttal is azt javasolta, hogy az öreg ur kérését
teljesítsék s a pénzügyi bizottság sem mondott
vétót. Amikor azonban ügye a közgyűlés elé
került, az kegyetlen álláspontra helyezkedett,
kimondva, hogy a szubvenció-adást egyszer s
mindenkorra beszünteti. Hogy pedig a kívánsá-
got nem teljesítették, annak az volt az oka, hogy

a közgyűlés tagjainak többsége elolvasta azokat
a színházi reklámokat, amelyek az öregtől ered-
tek és amelyek arról szóltak, hogy a közönség
nap mint nap hiába ostromolja a színház pénz-
tárát, mert jegyet még a hatvanadik előadáshoz
sem kaphat. Miután pedig elolvasták, hát azt
mondták, hogy Feldnek a kért szubvenciót meg-
szavazni éppen olyan bolondság volna, mint a
Dunába dézsával hordani a vizet. Az ügy azon-
ban ezzel nem ért véget, mert az igazgató újabb
kérvényt adott be, amelylyel a közgyűlésnek uj-
ra foglalkoznia kell.